

РЕШЕНИЕ

№ 11454

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3867** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба адвокат – пълномощник на директора на Областна дирекция по безопасност на храните София – град оспорва РЕШЕНИЕ № 266/ 16.01.2024 г. на Софийски районен съд, НО, 15^{-ти} състав, постановено по НАХД № 11638/2023 г. С решението е отменено издаденото от касатора **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 46/24.07.2023 г., с което на Х. М. М., на основание чл. 131, ал. 1, т. 1 от Закона за храните е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2 000 лева, за нарушение на чл. 17, ал. 1 от същия закон, вр. чл. 12, § 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 на ЕП и на Съвета, за предоставянето на информация за храните на потребителите.

Касаторът, посредством адвоката: поддържа касационната жалба с доводи за неправилност на въззивното решение; претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез упълномощен адвокат оспорва касационната жалба и също заявява претенция за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неправилност на въззивното съдебно решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивният съд, като проверил и анализирал писмените, и гласни доказателства приел за установено, че: на 10.06.2023г. инспектори в отдел „Контрол на храните и граничен контрол“ при ОДБХ – София – град, след подаден сигнал за нерегламентирана търговия с хранителни продукти извършили проверка в [населено място] на сергия, разположена на площада в селото, до товарен бус; Х. М. М. предлагала за продажба налични на сергията пакетирани храни (млечни пакетирани продукти, стъклени бурканчета с различни видове сладка, чушки със сирене и саздърма), върху които не била поставена задължителната етикетировка, съгласно чл. 12 от Регламент № 1169/2011 г. на ЕП и на Съвета, от 25.10.2011 г. „за предоставянето на информация за храните на потребителите“; Х. М. не предоставила информация за стоките предлагани за продажба; резултатите от проверката са описани в Констативен протокол № 0048485/10.06.2023 г.; на място свидетелят С. съставил АУАН, който Х. М. подписала без възражения. Издадено е процесното Наказателно постановление № 46/24.07.2023 г., с което на Х. М. е вменено извършване на административно нарушение, по смисъла на чл. 17, ал. 1 от Закона за храните, вр. чл. 12, § 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 и на основание чл. 131, ал. 1, т. 1 с.з. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2 000 лева. За да отмени наказателното постановление въззивният съд приел, че: Х. М. „не е годен субект на нарушението по чл. 17, ал. 1 ЗХ, вр. чл. 12, § 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011, доколкото същата не отговаря на изискването за особено качество „бизнес оператор“, понеже „бизнес оператор не е физическо лице или лицето, което представлява и/или управлява юридическо лице, а е самият търговец – „Муси 85“ ЕООД, чиито управител била Х. М. М.“; следвало е да бъде ангажирана отговорност на търговското дружество“. Като порок, допуснат в хода на установяване на нарушението Съдът е отчел това, че съставителят на АУАН, „макар да е наблюдавал размяна на стока срещу покупна цена не сочи самите проверяващи да са извършили „контролна покупка, да са изяснявали и установили, дали и как продажбите са регистрирани, респ. – за чия сметка и в чия полза е била реализирана дейността“

Касационната жалба е основателна, но съображенията за това са различни от изложените в нея. Въззивното съдебно решение е неправилно и подлежи на отмяна, на основанията по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК.

Установено е безспорно, че на посочените дата и място Х. М. М. е предлагала за продажба и е продавала хранителни продукти, които не са били съответно етикетирани. Разпоредбата на чл. 17, ал. 1 ЗХ, вр. чл. 12, § 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 за предоставянето на информация за храните на потребителите, чието нарушаване ѝ е вменено изисква от „бизнес оператор, който произвежда, преработва

и/или дистрибутира храни да предлага храни, етикетирани в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) № 1169/2011 и на подзаконовите нормативни актове по прилагането му“. Изискването на чл. 12, § 2 от Регламента е, „при предварително опакованите храни задължителната информация за храните да се поставя директно на опаковката или на етикета, прикачен към нея“.

Според съдържанието на въззивната жалба, възпроизведено в оспорваното съдебно решение Х. М. М. сама твърди да е „дистрибутирала и продавала хранителни стоки на „Нивего“ ООД – Враца. Действително в Закона за храните не се открива легално определение на понятието „бизнес оператор“. В Регламент (ЕО) № 1830/2003, от 22.09.2003 г., относно проследяването и етиктирането на генетично модифицирани организми и проследяването на храни и фуражи от генетично модифицирани продукти, в чл. 3, т. 5 „оператор“, за целите на този регламент е дефиниран като „физическо или юридическо лице, което пуска продукт на пазара или което получава продукт, който е бил пуснат на пазара на Общността, от държава-членка или от трета страна, на всеки един етап от веригата на производство и разпространение, но не включва крайния потребител“. Целите на регламента за посочени в чл. 1 от същия и доколкото те определят „рамка за проследяване на продукти, състоящи се или съдържащи генетично модифицирани организми (ГМО) и храни и фуражи“, за „улесняване правилното етиктиране, наблюдението на ефектите върху околната среда и в случаите, в които е целесъобразно върху здравето и прилагането на подходящи мерки за управление на риска, включително, ако е необходимо оттегляне на продукти“ следва да бъде прието, че покриват и целите на процесния за случая Регламент (ЕС) № 1169/2011 за предоставянето на информация за храните на потребителите. С друг регламент - Регламент (ЕО) № 178/2002 на ЕП и на Съвета, от 28.01.2002 г., „за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните“ целите и обхватът му са определени в чл. 1 и включват „гарантиране на висока степен на защита на здравето и интересите на потребителите по отношение на храните, като по-специално се отчита разнообразието в предлагането на храни“. Уточнено е, че „регламентът се прилага за всички етапи на производство, преработка и разпространение на храни и фуражи, но не се прилага за първичното производство за лични домакински нужди или за приготвянето в домашни условия, обработката или съхранението на храни за лична домашна консумация“. Според определението на чл. 3, т. 3 от същия регламент „стопански субект в хранителната промишленост“ означава физическо или юридическо лице, което отговаря за гарантиране на спазването на изискванията на законодателството в областта на храните в рамките на контролираното от него предприятие за производство на храни“. Нормите на чл. 141, ал. 1, и ал. 2, изр. първо от Търговския закон възлагат на управителя (вкл. на еднолично ООД) да организира и ръководи дейността на дружеството, съобразно закона. Следователно Х. М. М., призната от въззивния съд за управител на „Муси 85“ ЕООД е имала задължението да се съобразява с изискванията за етиктиране на храните, които е продавала, независимо дали е извършвала дейността от свое име или от името на търговското дружество. Изводът е, че понятието „бизнес оператор“, употребявано в Закона за храните не следва да бъде приемано и тълкувано стеснително и да бъде възприемано само като съвкупност от двете отделни понятия за „бизнес“ („промишлена, търговска или друга дейност, като източник на печалба“ –

тълковен речник на БАН) и „оператор“ (технически изпълнител на определена дейност). Разпоредбата на чл. 8, т. 1 от Регламент (ЕС) № 1169/2011, относно „стопански субект“ не променя, а утвърждава горните изводи, защото няма данни Х. М. да е обозначила по какъвто и да е начин продаваните храни, като произведения от „Нивего“ ООД – Враца.

Обратното означава физически лица, като Х. М. М., които продават на нерегламентирани места хранителни продукти без налични върху тях етикети да останат извън контрола, вкл. на Регламент (ЕО) № 178/2002 „за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните“. Такова изключване противоречи на многократно прогласявания от Съда на ЕС принцип за приоритет на интересите, свързани с гарантиране на общественото здраве. Като е приел обратното, съставът на районния съд е постановил неправилно решение. Липсата на т. нар. „контролна покупка“ от страна на проверяващите служители е елемент от доказване извършването на деянието. В случая не се установяват съмнения, относно отразеното в наказателното постановление изпълнително деяние, както от обективна, така и от субективна страна.

Уважаването на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение за двете съдебни производства – пред СРС и пред касационния съд, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК. Предвид представените пред СРС и пред Административен съд София - град договори за правна помощ с адвокат и при липса на възражение за прекомерност ответникът по касация следва да бъде осъден да заплати на Българска агенция по безопасност на храните адвокатското възнаграждение за две съдебни инстанции, в общ размер на 1 600 лева.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в, чл. 63д ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 266/ 16.01.2024 г. на Софийски районен съд, НО, 15^{-ти} състав, по НАХД № 11638/2023 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА издаденото от директора на Областна дирекция по безопасност на храните София – град **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 46/24.07.2023 г.**, с което на Х. М. М., на основание чл. 131, ал. 1, т. 1 от Закона за храните е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2 000 лева, за нарушение на чл. 17, ал. 1 от същия закон, вр. чл. 12, § 2 от Регламент (ЕС) № 1169/2011 на ЕП и на Съвета, за предоставянето на информация за храните на потребителите.

ОСЪЖДА Х. М. М., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Българска агенция по безопасност на храните възнагражденията за адвокат, за две съдебни инстанции, в размер на общо 1 600 лв. (хиляда и шестстотин лева).

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

